

Filatelisten genieten méér!

Olav Petri

Februari 2019

Echt waar! Tijdens een busreis door Letland keek ik steeds op de kaart en zag op een dag dat we het plaatsje Eleja naderden. Ahhh, dacht ik. En terwijl de andere toeristen gewoon uit het raam keken naar eindeloos lijkende vochtige bossen, zat ik klaar met mijn fototoestel. Eleja heeft namelijk een provisorische postzegel gehad in 1919 en ja, het plaatsnaambordje kreeg ik voor de lens terwijl ik keek hoe Eleja er uit ziet, een gewoon dorp. Ik vroeg me af waar eigenlijk de mensen woonden die provisorische postzegels gebruikt hadden. Ik zag nauwelijks mensen. Ik genoot.

Deze zomer was ik in Thüringen. Alleen filatelisten weten dat dit gebied van de Russische bezettingszone na de oorlog enige tijd eigen postzegels had, als kind keek ik naar de helling met naaldbomen en zuchtte diep. En dit jaar parkeerde ik de auto langs de autobahn bij een P om zo'n helling tot me door te laten dringen terwijl het snelverkeer door raasde, ik genoot volop, zij minder. En passant zag ik de Wartburg op een berg liggen, alweer een blij gevoel want je herkent het kasteel omdat het zo vaak op postzegels heeft gestaan.

En dan loop je het centrum van Weimar in, je weet dat daar, in het theater, in 1919 de republiek Duitsland zijn grondwet en president kreeg, Ebert, die op een serie zegels staat, samen met Hindenburg. En voor je het weet sta je voor dat gebouw, je ziet meteen het standbeeld van Goethe en Schiller dat op veel DDR postzegels is afgebeeld, groter dan verwacht, en opnieuw geniet je. In een museum zie je postzegels en enveloppen uit die dagen in Weimar. De luchtpostbrief van de eerste vlucht Berlijn-Weimar heb ik ook, stel je tevreden vast. Andere bezoekers genieten ook van een mooi plein met standbeeld en museum, en dat is het dan...

Na 26 musea en paleizen in Weimar, Dornburg, Apolda, Gotha en Jena was ik moe. Waarom Erfurt ook nog bezoeken? Nou, omdat er in de jaren '50 van de vorige eeuw een serie zegels was uitgegeven, glanzende foto's van de Dom van Weimar, de Zwinger van Dresden en zo. En die Dom wilde ik nu toch in het echt zien. Het gaf een kick. Erfurt bleek trouwens een rustige prachtige stad, alles te belopen.

Apolda had in 1945 een provisorium met een boomstronk met takje of zo, ook nog gezien vanwege een DDR museum in die stad, lokalen van een soort noodlokalen van een middelbare school, helemaal vol met voorwerpen, ook postzegels. Er hing in een ingerichte huiskamer een reproductie aan de wand. Héee, dat schilderij ken ik, "jong stel op het strand", geschilderd door een talentvolle schilder die overtuigd lid was van de SED, Walter Womacka. Alleen verzamelaars kennen dit genoeg der herkenning, want dit verder niemand bekende schilderij is groot afgebeeld op een postzegel.

Je kunt het ook te gek maken. Letland gaf bij zijn 10 jarig bestaan een serie postzegels uit waarop je twee enorme bruggen ziet met militairen op de oever van een rivier die een Duitse pothelm dragen terwijl tweedekkertjes in de lucht cirkelen en beschoten worden. Nou, in Riga zag ik die brug en dan liep ik met gevaar voor eigen leven tussen de auto's door om de brug te fotograferen vanaf dezelfde plek als waar de postzegelontwerper moet hebben gestaan.

Ja, zo gek kun je zijn! Herkent u dit? Ook zo iets meegemaakt?

